

λων. τους παρακαλώ να τους επαναλάβουν, ώστε να τους δημοσιεύσω εις προσεχές φυλλάδιον.

Από ένα γλυκόφιλακι στέλλει η Διαπλάσις εις τους φίλους της: Κομπούλλου, Σοφόν Σωκράτην, Μαρουσιώτισσαν (τι ώρα η ακριβούλα που μου έχει ζωγραφισμένη εις το γράμμα της)! Ιόνιον Πέλαγος (αυτό το ψευδώνυμον εκλέγω) Μιχαήλ Δελαγραμμάτιαν (διατί δεν σημειώνει και το ψευδώνυμόν του;) Ρωμαίων Κικέρωνα, Τικ-Τάκ, Έλληνοπούλον του Ταυγέτου, Τσοκνίδαν, Βασιλίσαν των Ανέμων, Γόρδιον, Άνοικτόκαρδον, Κεφαλληνιακήν Αδριαν (εις την όποίαν έστειλά τα βιβλία), Κολοσόρ της Ρόδου, Ίωρίδα, Βασιλίσαν των Μελισσών (δεκτόν το όραϊον ψευδώνυμον) Μονογενή, Μαντεϊόν της Δωδώνης. Δ.Ν. Χατζίσκον, Γέροντα του Τυητού, Ηρωϊκήν Πάργαν, Εύαίσθητον Κορδιαν, Λευκήν Περιστέρα, Ηρωίδα Μπομπουλίαν, Γενναίον Καλλικρατίδαν, Άνδροβύσσον, Άρυσάετον, κτλ.

Είς όσας επιστολάς έλαβα μετά την 15 Αυγούστου θάπαντήσω εις το προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αι άσσεις στέλλονται μέχρι 24 Σεπτεμβρίου.

442. Αεζί-γριφος.

Τό ένα είνε ζών, τό άλλο άνωνωμία, τό σύνολον μου πόλις έν τή μικρήν Ασία.

443. Στοιχειόγριφος.

Άν δύο γράμματα άφαιρέσης άπ'Ολύμπιον θεόν παρευθές θάποταλέσης ένα ζών τραυκτικόν.

444. Αίνιγμα.

Πόσοι δι' έμέ άγώνες, πόσοι κόποι περισσοί! θησαυροί περιφρονούνται, άλλ' ούδεις έμέ μισεί!

445. Μωσαϊκόν.

Τό ρυάκι όπου τρέχει και ποτίζει τό λουλούδι, ή φλογερά του τσοπάνη με τ' άρμονικά τραγούδια τ' άηδονάκι όπου ψάλλει ζτά κλαδιά με θεία χάρι και του μουσικού Όρφίου τό άθάνατο δοξάρι, της άνοίξεας, τά κάλλη με τά πράσινα κλαδιά άν έν γράμμα σου θωρίσουν, άνθος βγαίνει μελωδία

446. Ρόμβος.

Τό πρώτον και τό έσχατον ή Κύπρος σάς παρέχει: Τό δεύτερόν μου ζήθος τί κάθε άγρός το έχει. Είνε καρπός τό τρίτον μου όλιγον τί έπρός. Τό τέταρτον μηχανημα συνδέον ίσχυρώς. Νύμφη είνε τό πέμπτον μου, εις τό ποτάμια μένει κι' άνωνωμία κτητική ζτό έκτον άπομένει.

447. Σταυρός.

Διά των γραμμάτων ΑΑΔΗΘΙΚΜΝΝΝΥΩσχημάτισον σταυρόν άποτελούμενον εκ των όνομάτων δύο άρχαίων πόλεων.

448-452. Μαγική πρόθεσις.

Τή άνταλλαγή ενός αϊουδήποτε γράμματος εκάστης των κάτωθι λέξεων διά μιάς πρόθεσεως, πάντοτε της αύτης, να σχηματισθώσιν άλλαι τόσαι λέξεις:

453. Λογοπαλίγγιον.

Πότε τά μωρά παιδιά σκόνουν την παραμάνα;

454. Συλλαβική άκροστιχίς.

Αι άρχικαι συλλαβαί των ζητουμένων λέξεων άποτελούσι τό όνομα μιάς των Σειρήνων.

455. Έλληνοσύμφωνον.

ο-α-ο-η-ε-α-ι-ε-ο-υ-υε-ο-α-ω.

ΛΥΣΕΙΣ

των πνευματικων ασκησεων της 6 και 13 Ιουλίου 1896.

344. Κάπρος (Κ, πρός).—345. Νούς, βούς.—346. Δ

ΠΑΝ ΚΩΝΩΝ ΜΕΒΙΚΩΝ

ΝΑΥΠΑΚΤΟΣ σχηματίζόμεναι λέξειςείνε: Λαμία, Μολάκι, Καλάμα, Έλάτεια. — 352-354. 1, Η άηδών. 2, Ο Ηρόδοτος. 3, Η Σαπφώ.—355. ΒΟΔΣ, ΑΡΠΑ (1, Βάχχος. 2, ΟΡΥγιά, 3, ΑΠιον. 4, ΣΔμος). — 356. Μήδεια διά την δυστυχίαν του όνειδίξε, διότι ή τύχη είνε κοινή και τό μέλλον άόρατον.—357. Η όκνηρία είνε ή κλεις της πτωχείας.

358. Κλίβανος, λίβανος.—359. Ψαρά (Ψάρ,α) — 360. Λέων. — 361. Ο αριθμός 726

—362-363. 1, Βούς, 2, Υς. — 364-367

Τή προσθήκη των γραμμάτων ε και μ σχηματίζονται αι λέξεις: Ημέρα, χειμών, μέγας, άνεμος. — 368-369. 1, Όρμος, όρος, κόρος κόπος, πόλις. 2, Νήσος, νόσος, όσος, όνος

—370. ΚΑΝΑΡΙΟΝ (1, ΚΑστωρ. 2, ΝΑξος. 3, ΡΙον. 4, ΟΝος.)

—371. Η έργασία είνε ή δεξιά χείρ της περιουσίας και ή οικονομία είνε ή άριστερά.—

372. Όλιγολογία και άλιγοραγία δεν έδωσαν ποτέ.

Τό αντίτιμον των συνδρομών άποστέλλεται κατ' εύθειαν προς τον κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον εκδότην της Διαπλάσεως των Παιδων, εις Αθήνας, διά ταχυδρομικών επίταγών, χαρτονομισμάτων παντός Κράτους, χρυσού, τοκομεριδίων, συναλλαγματίων εντός συστημένης επιστολής. Ποσά μικρότερα των 5 φράγκων, εκ του Έξωτερικού, είνε δεκτά και εις γραμματόσημον.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τό κατ'έξοχον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, άλλήλεις παρασβόν εις την χάραν ήμων άνηλικίας, και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως άνάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ Έσωτερικού δραχ. 7.—Έξωτερικού φρ.χρ. 8 Αί συνδρομαί άρχονται την 1ην εκάστου μηνός και είνε προκληρωτάαι δι' έν έτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Έν Έλλάδι λεπ. 15.—Έν τώ Έξωτ. φρ.χρ. 0,15 ΓΡΑΦΕΙΟΝ έν Αθήναις Όδός Αίόλου, 119, έναντι Χρυσοσπηλαιωτίσεως

Περίοδος Β'.—Τόμ. 3ος.

Έν Αθήναις, την 31 Αυγούστου 1896

Έτος 1896.—Αριθ. 35

ΚΑΙΣΑΡ ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΔΑΙΟΥ ΒΕΡΝ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ (Συνέχεια: Ίδε σελ. 265)

Και τότε μεταξύ του Τσου-Τσουκ και αυτού συνήθη άρκετά ζωηρά συνομιλία, τά κυριώτερα μέρη της όποιας μετέφραζεν ο κύριος Σέργιος προς την οικογένειαν Κασκαμπέλ.

Τό συμπέρασμα ήτο ότι οι ναυαγοί έθεωρούντο ως αιχμαλώτοι και θα έκρατούντο εις την νήσον Κοτενλγή, έως ου ήθελον πληρώσει ως λύτρα τρεις χιλιάδες ρούβλια.

«Και ποῦ διάβολο να τα εύρωμεν! ανέκραξεν άπελπισ ο Κασκαμπέλ. Αυτοί οι άρκουδάθρωποι θα σας έκλεψαν όσα χρήματα εΐχατε εις την άμαξαν!»

«Είς έν νεῦμα του Τσου-Τσουκ οι αιχμαλώτοι ώδηγήθησαν έξω. Είχον τό δικαίωμα να περιφέρωνται: άνα τό χωρίον, υπό τον όρον να μη άπομακρύνωνται πολύ, εύθως δε από της πρώτης ήμέρας ένόησαν ότι τους επέβλεπον αυστηρότατα. Άλλως τε την εποχήν εκείνην, έν μέσω χειμῶνι, θά ήτο άδύνατον να δραπετεύσουν προς την ήπειρον.

Ο κύριος Σέργιος και οι μετ' αυτού διηυθύνθησαν άμέσως προς την «Εῦδρομον Οίκίαν». Εκεί μέγα πλήθος ίθαγενών συνωστίζοντο έν εκάστει πρό των μορρασιμῶν των Τζών Μπούλ, επειδή δε οὔδέποτε είχαν ίδη πθήκους, έφαντάζοντο χωρίς άλλο ότι τό πυρρότριχον εκείνο τετράχειρον άνήκεν εις την άνωθροπίνην φυλήν. Όταν εις των ίθαγενών ήθέλησε να τον έγγισή ο πθήκος τον έδάγκασε μέχρις αίματος.

«Μπράβο, Τζών Μπούλ! ανέκραξεν ο Άλέκος. Δάγκανέ τους! δάγκανέ τους δυνατά».

Όπωσδήποτε τό πραξικόπημα τουτο ήμπορούσε να έχη όλεθρίας συνεπειάς διά τον τολμηρόν πθήκον, εάν δεν ειλκυεν άμέσως την προσοχήν των ίθαγενών ή εμφάνισις του Ζάκου, ο όποιος έξήληθεν από τό κλωδίον του και περιεπάτει. Όπως οι πθήκοι, και οι παπαγάλοι ήσαν άγνωστοι εις τό αρχιπέλαγος της Νέας

Σιθηνίας. Φαντάζεσθε λοιπόν την έκπληξιν των ίθαγενών, όταν ήκουσαν τον Ζάκον να θρώωνη καθάρωτα λέξεις. Έν πτηνέν εκεί να όμιλή ως άνθρωπος! Τουτο τοίς έπροξένησε φόβον, ως άν αι λέξεις εκείναι έξήρχοντο από τό στόμα κανενός των ειδώλων των. Και έπεσαν κατά γήσπρηνηδόν. Και όταν ο Ζάκος, παροτρυνόμενος υπό του Κασκαμπέλ, ήρχισε να κραυγάζη ως μαινόμενος, οι ίθαγενείς όλοι έτράπησαν εις άτακτον φυγήν, προς μεγίστην θυμηδιαν και άγαλλίασιν της οικογενείας, ή όποία έμεινεν εκεί μόνη.

Προφανώς ο Τσου-Τσουκ άφινεν εις την διάθεσιν των Κασκαμπέλ την «Εῦδρομον Οίκίαν», έννοείται δε ότι εκείνοι έσπευσαν να έπωρεληθούν της εύμενοῦς παραχωρήσεως και να εγκατασταθούν εις την προσήλιθ «Ο Τσου-Τσουκ έφαινετο όσει πενηνταχούτης» (Σελ. 267, στ. α'.)

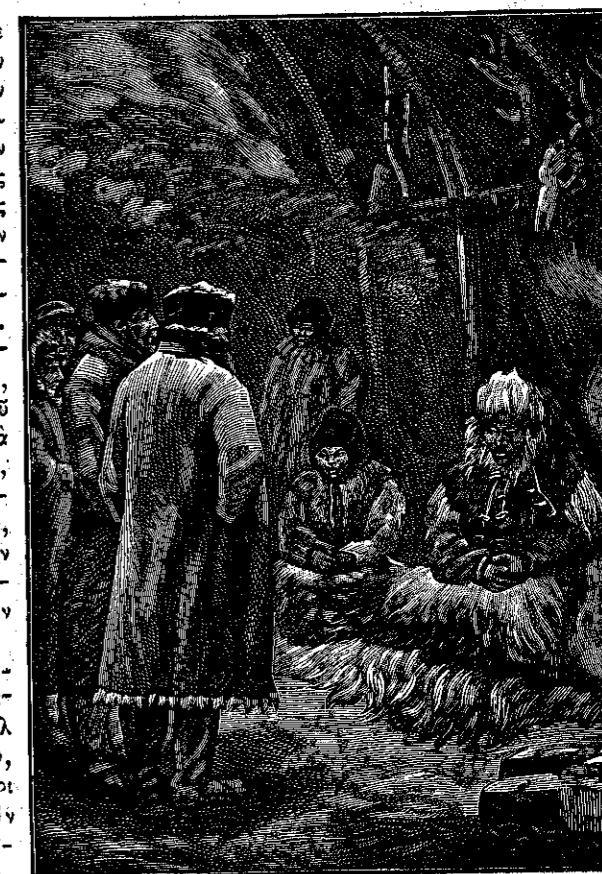
Νεο-Σιθηνιοί την εύρισκον πολύ κατώτεραν των υπό την χιόνα τραγλών των.

Οι ίθαγενείς είχαν άρπάση εκ της άμάξης άντικειμενά τινα όχι πολύ σημαντικά, βεβαίως δε ή ζημία θά ήτο μικρά, άν δεν τοίς είχαν κλέψη και όλα τά χήματα του κ. Σεργίου—τά όποια όμως ο Κασκαμπέλ δεν έννοούσε να τοίς άφήση ούτε ως λύτρα. Όπωςδήποτε έπρεπε να ήσαν εύχαριστημένοι προς τό παρόν, διότι επανεύρισκον την αίθουσάν των, τό έστιάτορίον των και τά δωμάτια της «Εῦδρομου οίκίας», άντι του έλλεινου εκείνου ύπογείου των Τουρκέφ. Άλλως τε δεν τοίς έλειπον ούτε τά στρώματα, ούτε τά σκεπίσματα, ούτε τά οικιακά σκεύη, ούτε αι προμήθειαι των τροφίμων, τά όποια, φαίνεται, δεν εύρον του γούστου των οι ίθαγενείς. Έάν ήτο

ανάγκη να διαχειμάσουν, παραδοκούντες την κατάλληλον εύκαιρίαν, διά να δραπετεύσουν από την νήσον Κοτενλγή, ήδύναντο κάλλιστα να διαχειμάσουν εκεί.

Έν τῷ μεταξύ, άφ' οὔ είχαν πλήρη έλευθερίαν να πηγαινεύρωνται, ο κύριος Σέργιος και οι σύντροφοί του άπεφάσισαν να έλθουν εις σχέσεις μετά των δύο εκείνων ναυτών, τους όποιους κάποιον ναυάγιον βέβαια θά έρριψεν επί του αρχιπελάγους των Διακχάφ. Ίσως θά ήδύναντο, συνενοούμενοι και συνεργαζόμενοι μετ' αυτών, να διαφύγουν τους φρουρούς του Τσου-Τσουκ και να δραπετεύσουν εις πρώτην εύκαιρίαν.

Τό υπόλοιπον της ήμέρας κατηναλώθη προς τακτοποίησιν των πραγμάτων εντός της «Εῦδρομου Οίκίας», ή όποία είχε γίνη άνω-κάτω. Η τακτοποίησις

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ ΠΡΩΤΗΣ ΚΑΙ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ (1879—1893)

Η πρώτη περίοδος της «Διαπλάσεως» άποτελείται εκ τόμων 24, των όποιων ή τιμή ποικίλλει ως εξής: Α'.—Πρός δραχμην 1 εκάστος διά τους έν Αθήναις, δραχ. 1,10 διά τους έν ταίς Έπαρχίαίς και φρ.χρ. 1 διά τους έν τῷ Έξωτερικῷ, έλευθεροί ταχυδρομικών τελών, τιμῶνται οι έπόμενοι 16 τόμοι της πρώτης περιόδου της «Διαπλάσεως»: 4ος, 5ος, 6ος, 7ος, 9ος, 11ος, 15ος, 16ος, 17ος, 18ος, 19ος, 20ος, 21ος, 22ος, 23ος, 24ος, πωλούμενοι και χωριστά εκάστος. Β'.—Πρός φρ. 2,50 εκάστος πωλούνται οι έπόμενοι 6 τόμοι της πρώτης περιόδου της «Διαπλάσεως»: 1ος, 3ος, 8ος, 12ος, 13ος, 14ος.

Γ.—Φράγκα 10 τιμᾶται ο 10ος τόμος, πλησιάζων να εξαντληθῆ, όπως εξηγήτη ήδη ο 2ος πωληθέντων των τελευταίων αυτού εκατόν αντίτυπων προς 10 φρ.

Σημειωτέον ότι και εκ των 16 τόμων της δραχμῆς οι βαθμηδόν εξαντλούμενοι θά υπερτιμηθώσι και αυτοί.

ΤΟΜΟΙ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ (από του 1894)

Δύο τόμοι της δευτέρας περιόδου έξεδόθησαν μέχρι τοῦδε ήτοι: Τόμος 1ος της Β' περιόδου (1894) τιμᾶται φρ. 7 Τόμος 2ος της Β' περιόδου (1895) » 7

Παραγγέλαι μετά του άντιτίμου (δεκτού και εις γραμματόσημα παντός Κράτους) άπευθύνονται δι' επιστολής συστημένης προς τον κ. Ν. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΝ, εκδότην της «Διαπλάσεως» Όδός Αίόλου 119—ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΣ.

Είς τους λαμπρούς και άφθόνως εικονογραφημένους τούτους τόμους (ών εκάστος είνε ανεξάρτητος των άλλων, άποτελών άυτοτελές βιβλίον) εκτός της άλλης ποικίλης, τερπνῆς και μορρωτικής αυτών ύλης, έμπεριέχονται και τά εξής διδακτικά και επαγωγότατα ήθικά μυθιστορήματα:

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΤΟΜΟΥΣ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ

Ο Άνοικτόκαρδος, έν τῷ 6ῳ τόμῳ. — Οι Τρεῖς μικροί Σωματοφύλακες, έν τῷ 7ῳ και 8ῳ. — Ο Βρόχος των Γλάρων, έν τῷ 9ῳ. — Ο Μικρός Ήρως, έν τῷ 10ῳ — Η Κόρη του Γεροθωμά, έν τῷ 11ῳ — Ο Ίωάννης Καστέρας, έν τῷ 12ῳ, 13ῳ και 14ῳ — Τό Κεράνιον έν τῷ 13ῳ και 14ῳ. — Αί Διεταίς Διακοπαί, έν τῷ 15ῳ και 16ῳ. — Ο Πωλιάρχος έν τῷ 17 και 18ῳ. — Η Γυρτοπούλα, έν τῷ 19ῳ και 20. — Η Άδελφούλα μου, έν τῷ 20ῳ. — Οι Καλοί άνθρωποι, έν τῷ 21ῳ — Ο Μικρός Λόρδος, έν τῷ 22ῳ. — Ο Κληρονόμος του Ροθινσῶνας, έν τῷ 23, 24.

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΤΟΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ

Έν τῷ 1ῳ τόμῳ, (1894): — α'.) Η Πριγκίπισσα Ροζάλθα. — β'.) Τά Παθήματα του Γιαννάκη Σωκπάρ. — γ'.) Ο Μικρός Κόμης. Έν τῷ 2ῳ τόμῳ, (1895): — α'.) Έν Οίκογενεία. — β'.) Οι Τέσσαρες άδελφοί. — γ'.) Μαύρη και Άσπρος.

ἀπήνησε πολλήν ἐργασίαν καὶ ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τῆς Κορνηλίας, — τῆς καλῆς οἰκοκυρᾶς, — ἐιργάσθησαν ἡ Καγέττη, ἡ Ναπολέαινα καὶ ὁ πανταχοῦ παρῶν Μακρολέλεκας.

Σημειώτεον ἐν παρόδῳ ὅτι, ἀφ' ἧς στιγμῆς ἀπεφασίσθη νὰ γέλασούνη τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα, τὸν Τσοῦ-Τσοῦκ, ὁ πάντοτε φιλοπαίγμων Κασκαμπέλ ἐπανεῦρε τὴν παλαιὰν του εὐθυμίαν, ἢ ὁποία ἐκινδύνευσε νὰ χαθῆ διαπαντός ἀπὸ τὰ τελευταῖα δυστυχήματα.

Τὴν ἐπαύριον ὁ Σέργιος καὶ ὁ Κασκαμπέλ μετέβησαν εἰς ἀναζήτησιν τῶν δύο γαυτῶν. Καὶ αὐτοὶ πιθανὸν νὰ ἦσαν ἐλευθέροι νὰ περιφέρονται ἐντὸς τοῦ χωρίου. Τῷ ὄντι δὲν τοὺς εἶχον φυλακισμένους, ἠδυνήθησαν δὲ νὰ τοὺς συναντήσουν παρὰ τὴν θύραν τῆς κατοικίας τῶν, εἰς τὴν ἄκρην τοῦ χωρίου, καὶ νὰ ἔλθουν εἰς συνομιλίαν μετ' αὐτῶν, χωρὶς νὰ ἐναντιωθοῦν διόλου οἱ ἰθαγενεῖς.

Οἱ ναῦται οὗτοι, — ὁ μὲν τριακοντὰ πέντε, ὁ δὲ τεσσαράκοντα ἐτῶν, — ἦσαν ἀμφότεροι ρῶσοι. Μόλις διεκρίνετο τὸ πρόσωπόν των ὑπὸ τὴν πυκνὴν κόμην καὶ τὸ ἀτακτὸν γένειον. Ἐφαίνοντο καταβέβλημένοι, ἐξηνητημένοι ὑπὸ τοῦ φύχους καὶ ὑπὸ τῆς πείνης. Τὰ ἐνδύματά των εἶχον καταστήσῃ ράκη καὶ ἡ ὄψις τῶν ἐν γένει ἦτο ἐλεεινῆ. Ἦσαν μόνον τοῦτο εὐρωστοὶ καὶ ἰσχυροὶ ἄνδρες, ὥστε εἰς τὴν περίστασιν ἠδύναντο νὰ φανοῦν πολὺ χρήσιμοι.

Ὁ κ. Σέργιος τοὺς ἠρώτησε ῥωσιστὶ τίνας ἦσαν. Ὁ μεγαλύτερος ἀπήνησεν ὅτι ὀνομάζεται Ὀρτικ, ὁ νεώτερος Κίρσεφ. Μετὰ τινα δὲ ἀνεξήγητον διαταγμὴν ἀπεφασίσαν νὰ διηγηθοῦν τὴν ἱστορίαν των.

Ἐβίμεθα ναῦται ἀπὸ τὴν Ρίγαν, εἶπεν ὁ Ὀρτικ. Πρὸ ἐνὸς ἔτους ἀνεχώρησάμεν μετ' ὁ πλοῖον «Σερασκῆ» δι' ἀλιεῖαν φαλαίνης εἰς τὴν ἀρκτῶν θάλασσαν. Δυστυχῶς εἰς τὸ τέλος τῆς ἐποχῆς, τὸ πλοῖον μας δὲν ἐπρόφθασε νὰ ἐπιστρέψῃ ἐγκαίρως εἰς τὸν Βερίγγειον Πορθμὸν, ἔπεσε μέσα εἰς τοὺς πάγους καὶ ἐσυντρίβη πρὸς βορρᾶν τῶν νήσων Διακχώφ. Τὸ πλήρωμα ἐγάθη ὀλόκληρον, ἐκτὸς τοῦ Κίρσεφ καὶ ἐμοῦ. Ἐσώθημεν εἰς μίαν λέμβον, τὴν ὁποίαν ἔφερον ὁ ἀνεμος εἰς τὰς νήσους τῆς Νέας Σιδηρίας, ὅπου ἐπέσαμεν εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν ἰθαγενῶν.

— Πρὸ πόσου καιροῦ; ἠρώτησεν ὁ κ. Σέργιος.

— Πρὸ δύο μηνῶν.
— Καὶ πῶς σας ὑπεδέχθησαν;
— Ὅπως καὶ σὰς. Εἴμεθα αἰχμάλωτοι τοῦ Τσοῦ-Τσοῦκ καὶ δὲν θὰ μας ἀπολύσῃ χωρὶς λύτρα.

— Καὶ ποῦ νὰ τα εὐρωμεν! εἶπεν ὁ Κίρσεφ.

— Ἐκτὸς ἂν ἔχετε σεῖς ἀρκετὰ καὶ

δι' ἡμᾶς, ἀφ' οὗ εἴμεθα συμπατριῶται! προσέθεσεν ὁ Ὀρτικ ἀποτόμως.

— Ὅα εἶχα, ἀπήνησεν ὁ κ. Σέργιος. Δυστυχῶς ὅμως οἱ ἰθαγενεῖς μᾶς ἐκλεψαν ὅλα μας τὰ χρήματα καὶ τώρα δὲν εἴμεθα πλουσιώτεροι ἀπὸ σὰς!

— Λυποῦμαι πολὺ, εἶπεν ὁ Ὀρτικ.

Ἐδῶσαν τότε καὶ οἱ δύο μερικὰς λεπτομερείας περὶ τοῦ σημερινοῦ βίου των. Τὸ στενὸν καὶ σκοτεινὸν ἐκεῖνο ὑπόγειον τοῖς ἐχρησίμευεν ὡς κατοικίαν· ναὶ μεν τοῖς ἐπέτρεπον κάποιαν ἐλευθερίαν, ἀλλὰ πάντοτε τοὺς ἐφύλαττον.

Ἄλλα τρῶφιμα δὲν εἶχον, ἐκτὸς ἐκείνων τὰ ὁποῖα τοῖς παρεῖχον καθημερινῶς οἱ ἰθαγενεῖς καὶ τὰ ὁποῖα ἦσαν ἀνεπαρκέστατα. Ἐσκέπτοντο ἄλλως τε ὅτι ἡ ἐπιβίωσις θὰ ἦτο πολὺ αὐστηροτέρα μετὰ τὸν χειμῶνα, ὅτε ἡ φυγὴ θὰ ἦτο δυνατὴ.

Ἄρκει τότε νὰ ἐπιβασθῶμεν εἰς κανὲν ἀλιευτικὸν πλοῖον διὰ νὰ φθάσωμεν εἰς τὴν ἀπέραντι ἡπειρον, εἶπον. Δι' αὐτὸ εἶνε βέβαιον ὅτι οἱ ἰθαγενεῖς θὰ μας φυλάττουσαν τότε πολὺ περισσότερον καὶ ἴσως μάλιστα θὰ μας κλείσουν εἰς τὴν φυλακὴν.

— Ὁ χειμῶν δὲν θὰ παρέλθῃ πρὸ τεσσάρων ἢ πέντε μηνῶν, ἀπήνησεν ὁ κ. Σέργιος· νὰ μείνῃ δὲ κανεὶς αἰχμάλωτος ἕως τότε, μοῦ φαίνεται πολὺ.

— Ἐχετε λοιπὸν κανὲν μέσον νὰ ἐλευθερωθῶμεν, ἠρώτησε ζωηρῶς ὁ Ὀρτικ.

— Ὀχι πρὸς τὸ παρὸν ἀπήνησεν ὁ κύριος Σέργιος. Εἰμποροῦμεν ὅμως νὰ συσχεθῶμεν καὶ νὰ εὐρωμεν. Βλέπομεν, φίλοι μου, ὅτι ὑποφέρετε πολὺ ἐδῶ καὶ θὰ εἴμεθα εὐτυχεῖς ἂν εἰμπορέσωμεν νὰ σας φανώμεν χρήσιμοι.

Οἱ δύο ναῦται ἠγχαρίστησαν τὸν κύριον Σέργιον, ἀλλὰ χωρὶς νὰ δεῖξουν μεγάλην σπουδὴν. Ἄν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, θὰ εἶχε τὴν καλωσύνην νὰ τοῖς παρέχῃ ὀλίγη τροφὴν, καλλιτέραν τῆς συνήθους, θὰ τῷ ἦσαν εὐγνώμονες. Ἄλλο τίποτε δὲν ἤθελον, ἐκτὸς ἂν ἤθελεν ὁ κύριος νὰ τοῖς χαρίσῃ καὶ μερικὰ σκεπάσματα. Νὰ κατοικήσουν μαζί, ὄχι, δὲν ἤθελον ἐπρωτιμοῦσαν τὴν τρώγλην των, ὑπέσχεοντο ὅμως νὰ ἐπισκέπτονται συχνὰ τὴν οἰκογένειαν.

Ὁ Σέργιος καὶ ὁ Κασκαμπέλ — ὁ ὁποῖος εἶχεν ἐννοήσῃ ἐπάνω-κάτω τὴν συνομιλίαν, — ἀπεχαιρέτισαν τοὺς δύο ναύτας. Τὸ ὅτι ἡ φυσιογνωμία τῶν ἀνθρώπων τούτων δὲν ἐνέπνεε πολλὴν συμπάθειαν, δὲν ἦτο λόγος νὰ μὴ τοὺς βοηθῶν. Οἱ ναυαγοὶ ὀφείλουσαν πρὸς ἀλλήλους βοηθεῖν καὶ ὑποστήριξιν. Ὅα τοὺς ἀνεκούφιζαν λοιπὸν ὅσον ἠδύναντο καὶ ἂν ἐπαρουσιάζετο καμμία εὐκαιρία πρὸς δραπέτευσιν, ὁ κ. Σέργιος δὲν θὰ τοὺς ἐγκατέλειπεν, ἀφ' οὗ μάλιστα ἦσαν συμπατριῶται του.

Παρήλθον δέκα πέντε ἡμέραι νέου

ὄλους βίου. Καθ' ἐκάστην πρωΐαν ἦσαν ὑποχρεωμένοι νὰ παρουσιάζωνται πρὸ τοῦ ἀρχηγοῦ καὶ νὰ ὑφίστανται τὰς δριμυεῖς ἐπιθεσεις του, ἀπαιτοῦντος τὴν πληρωμὴν τῶν λύτρων.

Ἐμῆνετο, ἠπεῖλει, ἐπεμαρτύρετο τὰ εἶδωλά του καὶ ἔλεγεν ὅτι ὄχι δι' αὐτὸν ἀλλὰ δι' ἐκεῖνα ἐξίτηται τὰ χρήματα.

«Κλέφταρε! ἔλεγεν ἀπὸ μέσα του ὁ Κασκαμπέλ. Δὸς μας λοιπὸν πρῶτα τοὺς παράδες ποῦ μας ἐκλεψες!»

Τέλοσπάντων τὸ μέλλον ἐνέπνεε πολλὰς ἀνησυχίας. Ποῖος ἠγγυάτο ὅτι δὲν θὰ ἐξετέλει τὰς ἀπειλάς του ὁ τρομερὸς αὐτὸς Τσοῦ-Τσοῦκ, ὅταν θὰ ἐξηνητλεῖτο ἡ ὑπομονὴ του;

Καὶ ἐσυλλογίζοντο πάντοτε τὶ παιγνίδιον νὰ του παίξουν ποῦ νὰ του ἀξίξῃ. Τί; Ἐξήτουν, ἀλλὰ δὲν εὕρισκον. Καὶ ὁ Κασκαμπέλ ἤρχισε πλέον νὰ φοβῆται, μήπως ὁ σάκκος του ἐκενώθη, — λέγων δὲ σάκκον ἐνοεῖ τὸ κεφάλι του. Πραγματικῶς, ὁ ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος ἔσχε τὴν τόσῃ παράτολμον ἰδέαν νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Ἀμερικῆς εἰς Εὐρώπην δι' Ἀσίας, πολὺ δίκαιον εἶχε νὰ νομίζῃ τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἡλίθιου!

«Ὀχι, Καίσαρ, ὄχι! τῷ ἔλεγεν ὅμως ἡ Κορνηλία. Εἶνε ἀδύνατον γὰρ μὴ ἐπινοήσῃς κάτι τι καλὸν. Καὶ νὰ ἰδῆς ποῦ θὰ το εὕρης, τὴν ὄραν ποῦ θὰ το συλλογίζεσαι ὀλιγότερον!»

— Νομίζεις;

— Ὡ, εἶμαι βεβαία!

Βλέπετε, ὅτι μετ' ὄλον τὸ ἀτυχὲς σχέδιον τοῦ ταξειδίου, ἡ Κορνηλία ἐξηκολούθει νὰ τρέφῃ ἀσάλευτον πεποίθησιν εἰς τὴν εὐφυίαν καὶ τὴν ἐφευρετικότητα τοῦ συζύγου της.

Ἄλλως τε εἶχον καὶ τὸν κύριον Σέργιον, διὰ νὰ τοὺς βοηθῇ καὶ νὰ τοὺς ἐγκαρδιῶνῃ εἰς ὅλα. Ἐν τούτοις τὰ διαβήματά του παρὰ τῷ Τσοῦ-Τσοῦκ, με σκοπὸν νὰ τον κάμῃ νὰ παραιτηθῇ τῶν ἀξιώσεών του, ἔμενον ἄνευ ἀποτελέσματος. Ἄλλὰ μήπως εἶχον κανένα λόγον νὰ φαίνωνται τόσο ἀνυπόμονοι; Καὶ ἂν ἀκόμη ὁ ἀρχηγὸς τὴν ἄφινεν ἐλευθέραν, ἡ οἰκογένεια Κασκαμπέλ δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ἀναχωρήσῃ ἐκ τῆς νήσου ἐν μέσῳ χειμῶνι, ὑπὸ θερμοκρασίαν κυμαινομένην μεταξὺ τριακοντα καὶ τεσσαράκοντα βαθμῶν κάτωθεν τοῦ μηδενός.

Τὴν 25 Δεκεμβρίου ἡ Κορνηλία ἠθέλησε νὰ ἐορτάσουν τὰ Χριστογεννα με κάποιαν ἐπισημότητα. Προητοίμασε λοιπὸν λαμπρότερον καὶ πλουσιώτερον γεῦμα τοῦ συνήθους· ἐπειδὴ δὲ οὔτε τὸ ἄλευρον ἔλειπεν, οὔτε ἡ ζάχαρις, οὔτε ἡ ὄρυζα, κατεσκευάσε καὶ ἓνα γιγαντιαῖον πλακοῦντα, ἢ ἐπιτυχία τοῦ ὁποῖου ἦτο ἐκ τῶν προτέρων ἐξησφαλισμένη.

Οἱ δύο ρῶσοι ναῦται προσεκλήθησαν εἰς τὸ γεῦμα τοῦτο καὶ ἐδέχθησαν τὴν πρόσκλησιν. Ἦτο ἡ πρώτη φορὰ καθ' ἣν

εἰσῆρχοντο εἰς τὴν «Εὐδρόμον Οἰκίαν». Ὅταν ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν ὠμίλει — ὁ ὀνομαζόμενος Κίρσεφ, — ὁ τόνος τῆς φωνῆς του ἔκαμιν ἐντύπωσιν εἰς τὴν Καγέττην. Τῇ ἐφαίνετο ὅτι ἡ φωνὴ τοῦ ἀνθρώπου ἐκεῖνου δὲν τῆ ἦτο ἄγνωστος. Ἄλλὰ τῇ ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐνθυμηθῇ ποῦ τὴν εἶχεν ἀκούσῃ.

Ἐκτὸς τούτου οὔτε ἡ Κορνηλία, οὔτε ἡ Ναπολέαινα, οὔτε ὁ Μακρολέλεκας ἠσθάνθησαν τὴν ἐλαχίστην συμπάθειαν πρὸς τοὺς δύο ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἐφαίνοντο τόσο στενοχωρημένοι ἐνώπιον ἀνθρώπων.

Εἰς τὸ τέλος τοῦ γεύματος, τῇ αἰτήσῃ τοῦ Ὀρτικ, ὁ κ. Σέργιος διηγήθη τὰς περιπετείας τῆς οἰκογενεῖας Κασκαμπέλ εἰς τὴν Ἀλάσκαν καὶ εἶπε πῶς ἐσώθη ὑπ' αὐτῆς ἡμιθανῆς, κατόπι τῆς ἐναντίου τοῦ δολοφονικῆς ἀποπειρας τῶν ὀπαδῶν τοῦ Καρκώφ.

Ἐὰν ἐρωτῆτε τότε τὸ πρόσωπόν των, θὰ ἠδύνατό τις νὰ ἰδῇ τοὺς δύο ἐκείνους ναύτας ἀνταλλάσσοντας παράδοξον βλέμμα, καθ' ἣν στιγμὴν ἐγένετο λόγος περὶ τοῦ ἐγκλήματος. Ἄλλ' ἡ λεπτομέρεια αὕτη παρήλθεν ἀπαράτητος, καὶ ἀφ' οὗ ἔφαγον καλὰ-καλὰ τὸ γλύκισμά των, συνοδευόμενον ἀπὸ ἀφθονον βότκαν, ὁ Ὀρτικ καὶ ὁ Κίρσεφ ἀνεχώρησαν ἀπὸ τὴν «Εὐδρόμον Οἰκίαν»

Μόλις εἶχον ἀπομακρυνθῆ ὀλίγα βήματα, ὁ ἓνας εἶπε:
«Νὰ μὴ παλαιὰ γνωριμία! Εἶνε ὁ Ρῶσος ποῦ ἐσυναντήσαμε τὴν ἄλλη φορὰ 'ς τὰ σύνορα καὶ ποῦ αὕτη ἡ καταραμένη Ἰνδὴ δὲν μας ἄφησε νὰ τον ἀποτελειώσωμεν!»

— Καὶ νὰ τον ληστεύσωμεν! συνέπληρωσεν ὁ ἄλλος.
— Ναί! καὶ τώρα τὰ ρούβλια του τὰ χαιρέται ὁ Τσοῦ-Τσοῦκ!

Οὕτω λοιπὸν οἱ αὐτοκαλούμενοι ναῦται ἦσαν κακοῦργοι, ἀποτελοῦντες μέρος τῆς ληστρικῆς συμμορίας Καρκώφ, τὰ ἐγκλήματα τῆς ὁποίας εἶχον διασπείρῃ τὸν τρόμον εἰς ὅλην τὴν Δυτικὴν Ἀμερικὴν.

Μετὰ τὴν ἀποτυχουσαν ἀποπειρὰν των ἐναντίον τοῦ κ. Σεργίου, — τὸ πρόσωπον τοῦ ὁποίου δὲν το εἶχον ἰδῆ τότε ἐν τῷ μέσῳ τοῦ σκότους, — κατῴρθωσαν νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὸ Πορτ-Κλαράνς. Ἐκεῖθεν, μετὰ τινας ἡμέρας, ἐπεχείρησαν διὰ λέμβου κλοπιμαίας νὰ διαπεράσωσι τὸν Βερίγγειον· ἀλλὰ παρασυσθέντες ὑπὸ τῶν ρευμάτων, μετὰ μυρίουσιν κινδύνους, ἐρρίφθησαν ἐπὶ τοῦ ἀρχιπελάγους Διακχώφ, ὅπου ἐκρατήθησαν ὑπὸ τῶν ἰθαγενῶν.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΕΤΟΙΚΕΣΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

Εἶχα νὰ ἰδῶ τὸν μικρὸν μου φίλον Χάλασμὸν Κόσμου ἀπὸ ἐκείνην τὴν ἡμέραν ποῦ τον ἐμισοεῖδα — ἂν ἐνθυμηθεῖ, — εἰς τὸ δῶμα τῆς οἰκίας του, νὰ πετροβολῇ μετ' ὁ χιόνι τῆς διαβάτας καὶ ἐμέ... κατὰ λάθος.

Τὸν συνήνησα σήμερον τὸ πρωὶ εἰς τὴν ὁδὸν Αἰόλου. Ἐβάδιζε με βῆμα ταχύ, με τὴν ναυτικὴν του βλοῦζαν ξεκούμωτην καὶ τὴν πλατύγυρον ψάθαν εἰς τὸ χέρι. Με ὄλην τὴν τὴν βίαν, ἅμα με εἶδε ἐστάθη νὰ με χαιρετίσῃ...

— Γιὰ ποῦ τόσο βιαστικός; τὸν ἠρώτησα.

— Μὴν ἐρωτᾶτε, κύριε Φαίδων, φασαρῖες... Σήμερα μετοικουμέν καὶ τρέχω ἀπὸ τὸ ἓνα σπίτι εἰς τὸ ἄλλο, διὰ νὰ βοηθῶ κ' ἐγὼ ὅσον ἠμπορῶ.

— Ἄ, ναί, μεθαύριον εἶνε 1 Σεπτεμβρίου. Ἐπειδὴ ἔχω πολλὸν καιρὸν νὰ λάξω στίτι, ἐξέχασα ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι ἔχουν τὴν συνήθειαν νὰ μετοικουῦν κάθε Σεπτέμβριον. Καὶ ποῦ ἠύρατε στίτι;

— Αὐτὸ θὰ σὰς το πῶ εἰς τὸ αὐτὶ. Φοβοῦμαι μὴ το ἀκούσουν οἱ συναδελφοί μου τῆς Διαπλάσεως, ποῦ ἔχουν τόσην περιέργειαν νὰ μάθουν ποῖος εἶμαι καὶ ποῦ μένω.

— Ἀλήθεια, ἀφ' οὗ σε βλέπουν καὶ εἰς τὸν ὕπνον των, εἶπα γελῶν. Ἡ Ροδόδακτυλος Ἡὼς π.χ. καθὼς μου ἔλεγε προχθὲς ἡ Διαπλάσις, εἶδεν εἰς τὸν ὕπνον της ὅτι ὀνομάζεσαι Ἰωάννης Παπακωστόπουλος.

Ὁ Χάλασμὸς Κόσμου ἐγέλασε μετ' ἡν καρδίαν του.

— Ἐστὶ ἔ; εἶπεν ἄ, μὰ τέτοιο πρᾶγμα μόνον 'στὸν ὕπνον της ἠμποροῦσε νὰ ἰδῇ!... Ὅστε ἐπιμένουν ὅτι τὸ ὄνομά μου εἶνε Ψευδώνυμον;

— Ἐλα, ἔλα, ἄφησέ τα αὐτὰ, κύριε... Παπακωστόπουλε καὶ πῆγαινε τώρα νὰ βοηθήσῃς εἰς τὸ κουβάλημα... Ὅτι εἶσαι εὐφυῆς τὸ ἠξεύρομεν πλέον· σήμερα βλέπω ὅτι εἶσαι καὶ καλὸς καὶ δραστήριος καὶ δὲν μοιάζεις μετ' ἄλλο παιδιὰ ποῦ ξεῖρω, ποῦ ὅταν ἔχουν κουβάλημα φεύγουν ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ τὰ ἀφίνουν ὅλα εἰς τοὺς μεγαλητέρους, γιὰτί, λέει, αὐτοὶ δὲν ἐρχονται σὲ φασαρῖες.

Ὁ μικρὸς μου φίλος, ἐν ᾧ ἠτοιμάζετο νὰ φύγῃ, ἐκαρφώθη πάλιν εἰς τὸ ἔδαφος. — Ἦθελα νὰ τα ἤξευρα αὐτὰ τὰ παιδιὰ, εἶπε, διὰ νὰ στείλω εἰς βάρος των μερικὰ Παιδικὰ Πνεύματα τοῦ ἐλαχίστου. Μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν κάμουν διόλου καλά. Πῶς εἶνε δυνατόν νὰ ἐμπιστευθῇ κανεὶς τὰ πράγματα τοῦ δωμάτιου τοῦ τοῦλάχιστου, τὰ πράγματα τὰ ἰδικὰ του, εἰς ξένας χεῖρας; Ἄ, μοῦ

ἀρέσει νὰ εἶμαι νοικοκύρης, κύριε Φαίδων. Ἀγαπῶ τὰ πράγματά μου, τὰ πρῶσέχω, καὶ θέλω πάντοτε νὰ τα ἔχω ἐν τάξει. Βεβαίως τὰ φορέματα καὶ τὰ τέτοια εἶνε δουλειὰ τῆς μητέρας· ἀλλὰ τὰ βιβλία μου, τὰ τετραδιά μου, τὰ γράμματά μου, τὰς φωτογραφίας μου, τὰς εἰκόνας μου, τὰ πραγματάκια τοῦ γραφείου μου τέλος πάντων, πῶς εἶνε δυνατόν νὰ τὰ φάσω νὰ τα φροντίσῃ ἄλλος; Μόνος μου τὰ ἐμάζευσα, τὰ ἐξεσκόνισα, τὰ ἔδεσα, καὶ μόνος μου πάλιν εἰς τὸ καινούργιο σπίτι θὰ τα ἀνοίξω καὶ θὰ τα τοποθετήσω. Κάθε δωμάτιον ἔχει τὴν ἰδικαίτην του φυσιογνωμίαν, ἀλήθεια, κύριε Φαίδων; Καὶ τὴν φυσιογνωμίαν τοῦ ἰδικοῦ μου δωματίου θέλω νὰ τοῦ τὴν δώσω ἐγὼ. Δι' αὐτὸ μόνος μου θὰ τα τακτοποιήσω καὶ εἰς τὸ νέον μου δωμάτιον καὶ θὰ προσέξω νὰ μὴ χαθῇ καὶ νὰ μὴ κακοπάθῃ τίποτε ἀπὸ τὰ πραγματάκια μου, ποῦ μου ὑπεθυμίζου ἄλλο ἓνα καλὸν φίλον, ἄλλο μίαν εὐχάριστον ἡμέραν, ἄλλο ἓν καλὸν μάθημα καὶ καθεξῆς. Δὲν εἰσθε μετ' ἡν γνώμην μου, κύριε Φαίδων;

— Εἶμαι καὶ τόσο πολὺ μάλιστα, ὥστε θὰ κάμω νὰκούσουν τοὺς λόγους σου καὶ οἱ μικροί μου φίλοι τῆς «Διαπλάσεως». Μοῦ ἀρέσουν πολὺ τὰ δωμάτια τῶν παιδιῶν, προπάντων ὅταν τα φροντίζου καὶ τα κοσμοῦν μόνα των, δίδοντες εἰς αὐτὰ τὴν ἰδικαίτην των φυσιογνωμίαν, καθὼς εἶπετε. Ἐτὸ δωμάτιον ἐνὸς ἀνθρώπου εἶνε καὶ αὐτὸ ἓν κάτοπτρον τοῦ χαρακτῆρος του. Εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ εἰσελθῇ καὶ ὅταν λείπῃ ὁ ἐνοικος καὶ νὰ ἐννοήσῃ τι ἄνθρωπος εἶνε. Τὰ πράγματά ποῦ ἔχει καὶ πρὸ πάντων ὁ τρόπος ποῦ τα διευθετεῖ καὶ τα διατηρεῖ, ὁμιλοῦν μετ' ἡν εὐγνωμίαν περὶ τῆς ψυχῆς του. Ἄν εἶνε καλλιτεχνικὸν αἰσθημα, ἂν εἶνε ἤρεμος καὶ μελετητικὸς, ἂν εἶνε φρόνιμος καὶ ἐργατικὸς, θὰ σοῦ το εἴπῃ ἀμέσως μετ' ὁ πρῶτον βλέμμα τὸ ἰδικαίτην του δωματίου του.

Δι' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ το ἐμπιστευεταί ποτὲ εἰς ξένας χεῖρας καὶ εἰς ξένας φροντίδας... Ἀλλὰ νὰ μὴ σε κρατῶ περισσότερον, ἀφ' οὗ ἔχῃς φασαρῖες...

— Πραγματικῶς φασαρῖες, εἶπεν ὁ μικρὸς μου φίλος. Τί γίνεται αὐτῆς τῆς ἡμέρας σὲ δλῆ τὴν Ἀθῆνα! Καθὼς λέγει καὶ ὁ Σουρῆς:

Ἡ μάγνα χάνει τὸ παιδί
Κ' ἡ κόρη τὸν παπάκν.
Καὶ μέσ' ἐστὸ ἀνακάτωμα
Σκευῶν κ' ἐπίπλων ἄλλων,
Κατρακυλᾷ ὁ τέντζερης
Καὶ βοῖσκει τὸ καπάκι.

— Καὶ δὲν μου λές, σὲ παρακαλῶ... Ἐχει τὰράτσα πρὸς τὸν δρόμον τὸ καινούργιο σὲς σπίτι; ἠρώτησεν τὸν Χάλασμὸν Κόσμου, μειδιῶν μετ' ἡν κάποιαν πονηρίαν. Ἐκεῖνος ἐνόησεν ἀμέ-

σως τον υπαινιγμόν μου και γελάσας ά- πήντησεν:

— Έχει βεβαίως. Άλλά δια να πώ- τε εις τὸ γραφεῖον τῆς «Διαπλάσεως» δὲν θά περάσετε ἀπὸ ἐκεῖ. . . Ἐκτός ἂν χιονίζῃ, καὶ περάσετε ἐπίτηδες διὰ νὰ ἰδῆτε ἂν ἐφρονίμωσα ἀπὸ πέρσου. . .

Καὶ ἐδῶ ἀπεχωρίσθημεν.

Σὰς ἀσπάζομαι, ΦΑΙΔΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΗΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΣΩΣ

Φωνὴ ἀπὸ κάτω. — Ἀλέκο! κατέβα λοιπόν! ποῦ εἶσαι;

Ἀλέκος. — (Σκουπιζόμενος μετὴν ἡ- συχίαν του). Δὲν μπορῶ τώρα... ντύνομαι. . . ἀφήστε με!

Ἡ Φωνή. — Μὰ ἔλα, σοῦ λέγω. Ἦλθε ἡ «Διάπλασις».

Ἀλέκος. — (Περτσαρῆς). Ἡ «Διάπλα- σις»;

Ἡ Φωνή. — Ναι· σοῦ ἔχει καὶ ἀπάντησιν εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν. . .

Ἀλέκος. — (Σκουπιζόμενος πολὺ βιαστι- κά). Τῶρ' ἀμέσως! ἔφθασα!! ἔφθασα ἐστὶ στιγμὴ!!!

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ

ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ

[AMERICANIKON MYSTIOTOPHMA]

(Συνέχεια ἔδε σελ. 269)

— Σὲ πειράζει ἡ θάλασσα; ἠρώτη- σεν ὁ Φίλιππος.

— Δὲν ἤξεύρω.

— Καὶ πῶς ἔκαμες νὰ μὴν πεθάνῃς τῆς πείνας;

— Δὲν ἤξεύρω· νά, μιὰ μέρα, κ' ἐγὼ δὲν ἤξεύρω πῶς, βρέθηκα εἰς τὸ κατὰ- στρωμα τοῦ πλοίου· οἱ ναῦται ποῦ με ἔβλεπαν, γελοῦσαν καὶ μου ἔδωσαν ἀπὸ τῆ σουπιά τους.

— Φαίνεται ὅτι κάποιος θά σ' εὔρηκε εἰς τὸν κρυφῶνά σου καὶ θά σε ἀνέβασε ἐπάνω, εἶπεν ὁ Φίλιππος. Ἄς εἶνε! Αὐτὸ ὅμως ποῦ ἔκαμες δὲν εἶνε καλὸ πρᾶγμα. Τὴ θά γίνῃ τώρα ἡ καίμενη ἡ Κελίνα;

— Δὲν βαρυνέθε! Ἐκείνη θά εἶνε πολὺ εὐχαριστημένη ποῦ μ' ἐξεφορτώ- θηκε. Καὶ μάλιστα θά νομίζῃ πῶς ἐ- πνίγηκα, ὡ, θά το ἔχῃ γιὰ βέβαιον, γιατί καθὼς ἔφευγα, ἔρριξα ἐπίτηδες εἰς τὸ ποτάμι τὸ καπέλο μου καὶ τὴ βλοῦζα μου.

— Ὡ, Δίλυβελ! εἶπεν ὁ Φίλιππος. Τί κακὸ ἦταν πάλι αὐτό! Ἡ καίμενη ἡ Κελίνα. Καὶ εἶνε πολὺς καιρὸς ἀπὸ τότε;

— Τὸ περασμένο φθινόπωρον. Ἐῖχατε ἓνα χρόνον ποῦ ἐλείπατε καὶ ἔλεγα πῶς δὲν θά ξαναγυρίσετε πεῖα.

— Καὶ τί ἔκαμες τόσον καιρὸ; Πῶς ἐζούσατε; Ποῦ;

— Νά, ἐδῶ, εἶπεν ὁ Δίλυβελ, σὲ μιὰ κυ- ρία μαύρη, ποῦ ἔχει οἰκὸτρόφους. Ἦταν ὅμως πολὺ φιλάργυρη. Νά, μ' ἔδειρε γιατί ἐπῆρα κάτι λεπτὰ, ποῦ εἶχαν πέ- ση κάτω ἔς τὸ πάτωμα. Ἐκείνη ἤθελε νὰ τῆς τα δώσω· μὰ ἔλα ποῦ ἐγὼ ἤθελα καλλίτερα νὰ τα κρατήσω! Τότε λοιπὸν ἐκείνη μ' ἐκτύπησε καὶ ἔκραξε ἓνα ἀτυ- φύλακα νὰ με πάρῃ ἐστὶ φυλακὴ. Ἐγὼ λοιπὸν τὸ ἔβαλα ἐστὶ πόδια, καὶ δὲς τὸν δρόμον! Οἱ μάγκες λοιπὸν μ' ἐπῆραν ἀπὸ πίσω καὶ ἄρχισαν νὰ με κτυποῦν. . . καὶ ἂν δὲν ἦσαστε σεις, κύριε Φίλιππε. . .

— Καίμενο παιδί! εἶπεν ὁ Φίλιππος μετὰ συμπαθείας, βλέπω ὅτι δὲν εἶσαι διδίου εὐτυχισμένος. . . Ἀλλά δὲν ἔκα- μες καλὰ νὰ μὴ δώσης εἰς τὴν κυρία σου τὰ λεπτὰ ποῦ βρῆκες κάτω. . . Αὐτὰ τὰ λεπτὰ δὲν ἦταν δικὰ σου.

— Δὲν ἦταν δικὰ μου; Μὰ ἄφ' οὔ τὰ βρῆκα κάτω; Μήπως τὰ ἔκλεψα;

Ὁ Φίλιππος ἐνόησεν ὅτι ἦτο ἀνωφε- λὲς νὰ ἐπιχειρήσῃ νὰ διδάξῃ τὸν Δίλυ- βελ τί θά πῆ ἰδικὸν μου καὶ τί ἰδι- κὸν σου. Παρητήθη λοιπὸν τῆς ἰδέας αὐτῆς καὶ ρίψας βλέμμα οἴκτου ἐπὶ τῶν καταξοσχισμένων ἐνδυμάτων τοῦ Δίλυ- βελ ἤρξασθαι νὰ τῷ εἶπῃ:

— Ἐλα τώρα, μὴν κλαῖς καὶ ἔλα εἰς τὸ σπίτι μαζὶ μου· θά παρακαλέσω τὴ μητέρα νὰ σου δώσῃ μερικά φορέματα ἀπὸ τὰ δικὰ μου καὶ θά σε περιποιηθῶ.

Καὶ ὁ Φίλιππος, σταματήσας ἄμαξαν διερχομένην ἐκεῖθεν, εἰσῆλθε μετὰ τοῦ Δίλυβελ καὶ ἐκάθησε πλησίον του, με- ὄσῃν ὑπερῆφάνειαν θά εἶχεν, ἂν ὁ συν- τρωτὸς του ἐφόρει ἐνδύματα μετὰξίνα ἢ βελούδινα.

Μετ' ὀλίγον ἀνήρχετο δραμαίως εἰς τὸ δωμάτιον τῆς κυρίας Ἐνσορτ, χω-

ρὶς κἂν νὰ κτυπήσῃ τὴν θύραν ἀπὸ τὴν βίαν του.

— Μαμμὰ, μαμμὰ! τῆ ἐφώνησε περι- χαρῆς. Ὁ Δίλυβελ εἶνε ἐδῶ.

— Ποῖος Δίλυβελ; ἠρώτησεν ἡ κυ- ρία Ἐνσορτ, ἡ ὁποία δὲν ἐνεθυμεῖτο βέ- βαια πολὺ ζῳηρῶς τὸν παλαιὸν φίλον τοῦ θεοῦ της υἱοῦ.

— Πῶς; δὲν τον θυμᾶσθε, μαμμὰ; εἶπεν ὁ Φίλιππος καταπληκτος, τὸν Δί- λυβελ, καλέ, τὸ παιδί τῆς Κελίνας;

— Ἄ, ἄ, εἶπεν ἡ κυρία Ἐνσορτ· τώρα θυμοῦμαι· εἶνε ἐκεῖνο τὸ ἀραπάκι τῆς Νέας Ὀρλεάνης ποῦ ἦλθε μαζὶ σου εἰς τὸ σπίτι ἐκείνη τὴν ἡμέρα καὶ ἔφερε τὰ πράγματά σου.

— Ναι, ναί, αὐτός! Νὰ ἰδῆτε τί κου- ρέλια φορεῖ καὶ πῶς κρυώνει ὁ καίμενος. Τὸν εὔρηκα εἰς τὸ δρόμον. Ἦλθε ἀπὸ τὴν Νέα Ὀρλεάνη καὶ γιὰ πολὺν καιρὸ με ἀναζητοῦσεν εἰς ὅλη τὴν Ὀύρχη! Κάτι παλῆσπαιδα εἰς τὸ δρόμον τὰ ἔβαλαν μαζὶ του, γιατί ἐνόμιζαν ὅτι δὲν εἶχε κανένα νὰ τον ὑπερασπισθῆ· ἄλλα καθὼς με εἶ- δαν τὸ ἔκοψαν λάσπη, σὰν ἄνανδροι ποῦ ἦσαν! Ἄς μὴν ἔφευγαν ὅμως καὶ θά ἔβλεπαν!

— Τί λές, Φίλιππε! ἤθελες τώρα νὰ πιασθῆς ἐσὺ μετὲς μάγκες τοῦ δρόμου! — Μὰ πῶς ἤμποροῦσα νὰ τὰ φῆσω νὰ πειράζω τὸν Δίλυβελ, μαμμὰ. . . Τώρα τί λέτε, ἤμπορῶ νὰ του δώσω με- ρικὰ ἀπὸ τὰ φορέματά μου; Ἐγὼ ἔχω τόσα! Ἦμπορῶ νὰ εἶπῶ καὶ τοῦ κυρίου Βασέτου νὰ του δώσῃ λιγάκι νὰ φάγῃ; Καὶ. . . ἤμπορῶ νὰ τον πάρω ἐδῶ, νὰ μείνῃ μαζὶ μας;

— Νὰ μείνῃ ἐδῶ! Αὐτὸ νὰ το βγά- λης ἀπὸ τὸ νοῦ σου! Εἶνε ἀδύνατον! Πρῶτον δὲν ἔχομεν τόπον διὰ νὰ τον βά- λωμεν· ἔπειτα καὶ νὰ εἶχαμεν, ἡ λαϊκὴ Ἐνσορτ δὲν θά μας ἐπέτρεπε ποτὲ νὰ τον κρατήσωμεν.

— Σταθῆτε! Ὁ Δίλυβελ εἰμπορεῖ νὰ μείνῃ εἰς τὸν σταῦλον μαζὶ μετὸν Θωμᾶν. Ἄν παρακαλέσω τὸν Θωμᾶν, πιστεύω ὅτι θά το παραδεχθῆ εὐχαρίστως. Ἡ κυρία Ἐνσορτ εὔρεθαι εἰς μεγά- λην ἀμνηχανίαν.

— Παιδί μου, εἶπε, δὲν ἤμπορῶ νὰ- ποφασίσω τίποτε περὶ αὐτοῦ, πρὶν ἐρω- τήσω τὸν πατέρα σου. Ὅπως δὴποτε εἴμ- πορεῖς νὰ δώσης εἰς τὸν Δίλυβελ τὴν φορεσιά που ἐφοροῦσατε τὸν περασμένο χειμῶνα καὶ νὰ παρακαλέσης τὸν Βα- σέτον νὰ του δώσῃ τίποτε φαγητόν. Ἄν θέλῃς μάλιστα, πήγαινε τον εἰς τὸν σταῦλον, πρὸς τὸ παρὸν· ἄλλα διὰ νὰ μείνῃ ἐδῶ ὀριστικῶς, σοῦ εἶπα, πρέπει πρῶτα νὰ ἰδῶ τί λέγει ὁ πατέρας σου.

— Ἐπειτα συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

— Παιδί μου, εἶπε, δὲν ἤμπορῶ νὰ- ποφασίσω τίποτε περὶ αὐτοῦ, πρὶν ἐρω- τήσω τὸν πατέρα σου. Ὅπως δὴποτε εἴμ- πορεῖς νὰ δώσης εἰς τὸν Δίλυβελ τὴν φορεσιά που ἐφοροῦσατε τὸν περασμένο χειμῶνα καὶ νὰ παρακαλέσης τὸν Βα- σέτον νὰ του δώσῃ τίποτε φαγητόν. Ἄν θέλῃς μάλιστα, πήγαινε τον εἰς τὸν σταῦλον, πρὸς τὸ παρὸν· ἄλλα διὰ νὰ μείνῃ ἐδῶ ὀριστικῶς, σοῦ εἶπα, πρέπει πρῶτα νὰ ἰδῶ τί λέγει ὁ πατέρας σου.

— Ἐπειτα συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

— Παιδί μου, εἶπε, δὲν ἤμπορῶ νὰ- ποφασίσω τίποτε περὶ αὐτοῦ, πρὶν ἐρω- τήσω τὸν πατέρα σου. Ὅπως δὴποτε εἴμ- πορεῖς νὰ δώσης εἰς τὸν Δίλυβελ τὴν φορεσιά που ἐφοροῦσατε τὸν περασμένο χειμῶνα καὶ νὰ παρακαλέσης τὸν Βα- σέτον νὰ του δώσῃ τίποτε φαγητόν. Ἄν θέλῃς μάλιστα, πήγαινε τον εἰς τὸν σταῦλον, πρὸς τὸ παρὸν· ἄλλα διὰ νὰ μείνῃ ἐδῶ ὀριστικῶς, σοῦ εἶπα, πρέπει πρῶτα νὰ ἰδῶ τί λέγει ὁ πατέρας σου.

— Ἐπειτα συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 48ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

Προταθέντος ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 29 Ἰουνίου 1896

ΑΣ ἐστάλησαν εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τοῦτον ἐν ὄλῳ 184 διηγῆ- ματα. Ἐκ τούτων ἀ- πεκλείσθησαν ὡςδε- ἴλου ἐκ τοῦ ἀγῶνος, 19 μὲν ὡς σταλέντα μετὰ τὴν ὀρισθεῖσαν προθεσίμην, 3 ὡς δυσ- ἀνάγνωστα (αὐτὰ, μο- λονότι πολὺ προσεπα- θήσαμεν, ἐστάθη ἀδύ- νατον νὰ τὰναγνώσω- μεν), καὶ ἄλλα 5 ἀ- κόμη, ὡς σταλέντα ὑπὸ μὴ συνδρομητῶν τῆς «Διαπλάσεως».

Ἀλλὰ καὶ ὁ σωρὸς τῶν ὑπολειφθέντων 157 διηγημάτων, ἕκα- θαρίσθη εὐθὺς ἀμέσως ἀπὸ 72, ἀπορριφθέντα μετὴν πρῶ- τὴν ἀνάγνωσιν ὡς ἐντελῶς νηπιακὰ ψελλίσματα, ἀσύντακτα καὶ ἀνορθόγραφα, ἀνάξια τελοσπάντων οἰασθῆποτε μνείας. Ὡστε ὁ ἀγὼν θά περιορισθῆ μόνον μεταξὺ 85 διηγημάτων.

Προσεπάθησαν νὰ ἐρμηνεύσουν ἀπλῶς τὰς εἰκόνας τοῦ Διαγωνισμοῦ, (καὶ οἱ περισσότεροὶ ἐξ αὐτῶν τὸ κατῶρθω- σαν μετὰ ἀσημάντους ἐλλείψεις, ἀπέναντι ὀλίγων ἄλλων, οἱ ὅποιοι παρεξήγησαν τὰ πράγματα), οἱ ἐξῆς: Ἐστὶς Ἡερ- θένος (ἡ ὁποία τὸν κύριον τοῦ ποδηλάτου ὀνομάζει Δερ- νῦ, ἐκλαβοῦσα, φαίνεται, αὐτὸν ὡς γάλλον) Χρυσοῦς Αἰών, Ἰωνὶς (πιστοτάτη εἰς τὴν ἐρμηνείαν τῆς Μο- νογενῆς (μὲ ὀλίγας παρεξηγήσεις) Δημ. Ν. Χατζί- σκος, Γέρων τοῦ Ὑμηττοῦ, Δὲν Κιχώτης (ὁ ὁποῖος ἔγραψε πολὺ βιαστικά), Λευκωσία τῆς Κύ- πρου (ἡ ὁποία ἐξάγει καὶ ἐν μικρὸν συμπέρασμα ἐκ τῆς διηγῆσεως), Κοραλλιογενῆς Νῆσος, Παραδει- σιον Πτηνόν, Νικητῆς τῶν Θερμοπυλῶν, Ἀντώνιος Σ. Παυλίνης, Καλὸς Γεῖτων (πολὺ βια- στικὸς καὶ αὐτός), Ἡμέρα τῆς Ἐλευθερίας, Ἄ- ραμεις, Ἀνεμῶν, Ποιήτρια Σαπφώ, Κερκυ- ραῖκή Μελίσσα, Ἀθ. Στ. Μουλοῦλης, Συριανὴ Σφίγξ, Παναγ. Δ. Πλατύκας, Μοῦσα Πολύμνια, Κλέαρχος Ἰ. Ξενάκης, Πτερωτὸς Πήγασος καὶ Γεν- νατος Ἐλληγ, (ὁ ὁποῖος ἔστειλε τὸ συντομώτερον διή- γημα).

Οἱ διηγηματογράφοι τῆς σειρᾶς αὐτῆς ἔγραψαν μὲν καλὰ οἱ περισσότεροὶ, μετὰ ὀλίγα σχετικῶς ὀρθογραφικὰ λάθη καὶ μετὰ ἀσημάντους ἀσυνταξίας (ἀρκετοὶ δὲ ὀρθότατα καὶ πιστό- τατα ἐν γένει, ὅπως ἡ Συριανὴ Σφίγξ π.χ.) ἄλλα δὲν κατῶρθωσαν νὰ ἐμπνευσθῶσιν ἐκ τῶν εἰκόνων πρὸς συγγραφὴν ἔργου αὐτοτελοῦς, δυναμένου νὰ δημοσιευθῆ καὶ ἄνευ αὐτῶν. Ἐκτὸς τούτου τὸ ὕψος των εἶνε πολὺ ξηρόν, πολὺ πεζόν, ἐκτὸς σπανιωτάτων ἐδῶ κ' ἐκεῖ ἐξαιρέσεων.

Κατὰ τοῦτο μόνον ὑπερβαίνει τοὺς προηγουμένους ἡ ἐπο- μένη σειρά τῶν μικρῶν διηγηματογράφων. Καὶ ἀπὸ αὐτοῦς λείπει καθολοκληρίαν ἢ ἔμπνευσις· καὶ αὐτοὶ περιορισθῆσαν εἰς ἀπλὴν ἐρμηνείαν τῶν εἰκόνων. Ἀλλὰ τὸ ἔκαμαν μετὰ καίτοιαν χάριν, μετὰ καίτοιαν εὐφυίαν, μετὰ καίτοιαν ἀνθηρότητα ὕψους, διὰ τὴν ὁποίαν εἶνε πολὺ ἀξιόπαινοι. Εἰς τὴν σειράν αὐτὴν ἀνή- κουν τὰ διηγήματα τῆς Ἀθιγγανίδος, τῆς Δρῶσοῦ τῆς Πρωίας, τοῦ Ναστραδίου Χόντρου, τοῦ Κολοσοῦ τῆς Ρόδου (ὁ ὁποῖος τὸν μάγειρον τὸν κάμνει φανόκορον, ἴσως διότι πλησίον του εὑρίσκειται

ἐκεῖνος ὁ φανός), τῆς Βασιλίσης τῶν Μελισσῶν, τοῦ Γενναίου Καλλικρατίδα, τῆς Λευκῆς Περιστερᾶς, τῆς Εὐαίσθητου Καρδίας, τῆς Χρυσόκερω Ἐλάφου, τοῦ Ναύτου τοῦ Αἰ- γαίου, τῆς Χρυσῆς Βροχῆς, τῆς Μαρίδας τοῦ Φαλήρου, τοῦ Ἀλεξάνδρου Σ. Οἰκονομίδου καὶ τοῦ Χρυσάετου.

Εἰς πολὺ ἀνωτέραν θέσιν ὄλων τῶν προηγουμένων πρέ- πει νὰ καταταχθοῦν τὰ διηγήματα τῆς τρίτης σειρᾶς. Οἱ μικροὶ διηγηματογράφοι ἐνόησαν ἐδῶ περὶ τίνος πρόκειται. Ἐκύτταξαν καλὰ τὰς εἰκόνας καὶ ἐξ αὐτῶν προσεπάθησαν νὰ ἐμπνευσθοῦν, νὰ γράψουν διήγημα πλήρες, δυναμένον νὰ δημοσιευθῆ καὶ ἄνευ τῶν εἰκόνων. Δὲν περιορισθῆσαν διη- λαθῆ εἰς δουλικὴν αὐτῶν ἐρμηνείαν. Συνεπλήρωσαν τὰ κενὰ διὰ τῆς φαντασίας καὶ κατέστρωσαν μίαν ἱστορίαν μετὰ πλοκήν, μετὰ διάλογον μετὰ πολλὰς λεπτομερείας καὶ μετὰ συμπέρασμα μάλ- λον ἢ ἦντον ἐκτενὲς εἰς τὸ τέλος. Ἡ τάσις αὕτη εἶνε λίαν ἀξιόπαινος. Μαρτυρεῖ ἀρχὴν δημοιουργικῆς ἐργα- σίας ἢ ἐλευθερίας μετὴν ὁποίαν ἐπλασαν τὰ διηγήματά των. Δυστυχῶς ὅμως μόνον τὴν ἀρετὴν ταύτην παρουσιάζουν. Ἡ ἀπόπειρά των ἡ εὐγενὴς ἐμμενεν ἀπόπειρα καὶ τὰ διηγήματα αὐτῆς τῆς σειρᾶς πᾶν ἄλλο εἶνε ἢ δοκίμα. Τὰ περισσότερα δὲν ἔχουν συμμετρίαν, μερικά δὲ οὐτε λογικὴν σειράν. Ἐκτὸς τούτου αἱ λεπτομέρειαι των δὲν εἶνε πάντοτε ἐπιτυχεῖς καὶ τὸ ὕψος των—ἐκτὸς ὀλίγων ἐξαιρέσεων,—χωλαίνει. Δι' αὐτὸ δὲν θά κάμωμεν λόγον ἰδιαίτερως περὶ ἐνὸς ἐκάστου τῶν διηγημάτων τούτων. Οἱ διηγηματογράφοι τῆς σειρᾶς αὐτῆς εἶνε οἱ ἐξῆς: Ἐλληνίς Καλλιτέχνης (τί ὠραία ποῦ ἀρχίζει τὸ διήγημά της!) Χρυσάλλης, Ἀνθρα Ἄνοιξις, Ἡσυχὸ Ἄερακι, Ροδοδάκτυλος Ἡώς, Ἐρμηίτης, Θερασόδουλος Θ. Ζωῖόπουλος, Οὐρα- νία Σ. Γκορτζιῶτου, Ἡρωὶς Μπουμπουλίνα, Βα- σίλισσα τῶν Ἀνέμων, Ἀνδροῦτσος, Λεον- τόκαρδος Λεωνίδας, Οὐρανὸς τῆς Μυτιλήνης, Ἀθίς, Οὐρανία Σ. Δεσύλλα, Πολυξένη Σ. Δεσύλλα, Ἐκτωρ Σ. Δεσύλλας, Μιχαὴλ Ν. Θωμαΐδης, Μπουρ- λότο, Ρωμαῖος Κικέρων (ὁ μάλλον ἐλευθεριάζων ἐξ ὄλων) Ε. Δ. Σωτηρακόπουλος, (εἰς τὸ τέλος μόνον τὸ διή- γημα του γίνεταί περιγραφή τῶν εἰκόνων), Ἐραστῆς τῆς Φύσεως (μ' ἓνα λαμπρὸν ἐπίλογον), Ἰπότης Ἀρταγιάν, Φίλεργος Χελιδών, Ἀηδὼν τῆς Ἐρήμου (αὕτη ἔγραψε τὸ καλλίτερον διήγημα ἐκ τῆς σειρᾶς· τελειώνει ὡς ἐξῆς: «μῖα μικρὰ παρεκτροπὴ ἀπὸ τῆς προεπούσης ὁδοῦ, δύναται νὰ ἔχῃ ὡς ἀποτέλεσμα ἓνα κακὸν δρόμον»). Χιονισμένος Τυμφρ- στός, Ἀτρόμητος Ἀχιλλεύς, Ἀρχιναύαρ- χος Θεμιστοκλής, (πολὺ ἀφέλης καὶ ἀπείριστον τὸ ὕψος του), Ὑρα τοῦ Φαλήρου, Μῆμε Ἀησμό- νει, Συμπολιτῆς τοῦ Λουκῆ Ἰάρα καὶ Ἀν- δρεῖος Ἡπειρώτης.

Πρὶν μεταδῶμεν εἰς τὴν τετάρτην σειράν, καλὸν εἶνε νὰ κάμωμεν μίαν σύστασιν, διὰ νὰ χρησιμεύσῃ εἰς τὸ μέλλον. Τὸ καλὸν διήγημα, τὸ γραφόμενον ἐπὶ τῆς βάσεως εἰκόνων, δύ- ναται, καθὼς εἶπομεν, νὰ δημοσιευθῆ καὶ ἄνευ αὐτῶν, ὡς καὶ τι αὐτοτελὲς καὶ ἀνεξάρτητον. Ἄλλ' ἐπειδὴ δημοσιεύ- εται μετὰ τὰς εἰκόνας, πρέπει νὰ εἶνε οὕτως γραμμένον, ὥστε αἱ εἰκόνας νὰ φαίνωνται ἐπὶ τῆς δεξιᾶς γραφῆσαι δι' αὐτό. «Ὡστε ἀνάγκη προσοχῆς ὅταν παρατηρῶμεν τὰς εἰ- κόνας, διὰ νὰ μὴ μας διαφύγῃ καμμία λεπτομέρεια». Π.χ. πολὺ ὀλίγοι ἐκ τῶν διαγωνισθέντων ἐπρόσεξαν εἰς τὴν πέ- τραν τῆς ἑκτῆς εἰκόνας, ἡ ὁποία ἐξηγεῖ τὴν πτώσιν τοῦ

μικροῦ ποδηλάτου. Ἄλλοι ἔθεσαν τὴν σκηνὴν τοῦ διηγήμα-

Τὸ διήγημα τοῦ Ἀνοικτόκαρδου ἔχει ζωὴν εἰς τὴν ἔκφρασιν καὶ μαρτυρεῖ πολὺ πνεῦμα.

Πολλὰ προτερήματα παρουσιάζει καὶ τὸ διήγημα τῆς Τσοκνίδας.

Τὸ Μαυροβόλος Ροδῆ γράφει ὁμολογουμένως μετὰ πολλὴν εὐχέρειαν.

Ἡ Μυροβόλος Ροδῆ γράφει ὁμολογουμένως μετὰ πολλὴν εὐχέρειαν.

Πολλὴν φαντασίαν ἔχει ὁ Φιλόδοξος. Ἐλλην εἶνε δὲ ὁλως διόλου ἰδιαιτέρον τὸ διήγημά του.

Τὰ διηγήματα τῆς Μαροουσιώτισσας, τῆς Χρυσῆς Ἀμμουδιᾶς,

Τὸ διήγημα τοῦ Ὀλυμπιονίκου εἶνε πολὺ ἀσύμμετρον.

Τὸ διήγημα τοῦ Ὀλυμπιονίκου εἶνε πολὺ ἀσύμμετρον.

μένη, ἀλλοῦ ἀρχαῖκῆ μεγάλης ἀνωμαλία τέλος πάντων.

Ὁ Φοῖβος Ἀπόλλων γράφει μετὰ τὴν συνήθη του χάριν καὶ εὐφραν.

Ὁ Κουανόλενος Κριτικός δὲν ὑποπίπτει εἰς κανὲν τοιοῦτον λάθος.

Ἡ Ἀττικὴ Νύξ κυττάζει πολὺ-πολὺ τὰς εἰκόνας καὶ τὸσον πολὺ,

Καὶ ὅμως ἡ Ἀττικὴ Νύξ πάλιν θὰ ἐλάμβανε τὸ βραβεῖον,

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

- ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Τικ-Τάκ.
ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Ἀττικὴ Νύξ, Κυανόλευκοι Κρίνος.
ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Φοῖβος Ἀπόλλων, Ὀλυμπιονίκης, Ἀνοικτόκαρδος.
ΕΠΑΙΝΟΣ : Τσοκνίδα, Μαντεῖον τῆς Δωδώνης, Μυροβόλος Ροδῆ, Φιλόδοξος Ἑλλην, Μαροουσιώτισσα, Χρυσὴ Ἀμμουδιᾶ, Αὐλῆς, Δάφνη, Μάρτα Ι. Χατζιδάκι.

Εἰς τὸ προσεχές φυλλάδιον θὰ δημοσιευθῇ τὸ βραβευθὲν διήγημα.

ΑΝΑΝΔΡΟΣ ΠΡΑΞΙΣ

« Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος, Γιαννάκη μου, ἀπὸ ἐσέ — ἔλεγεν ὁ Διδάσκαλος — εἶσαι πρῶτος εἰς τὴν ὀρθογραφίαν,

— Πάντα αὐτὸς ὁ Γιαννάκης! ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ συμμαθητὴς του Ἀνδρέας.

Εἰς τὸ διάλειμμα, ὅταν ὅλοι οἱ μαθηταὶ κατῆλθον εἰς τὴν αὐλὴν,

Κύριε Διδάσκαλε, « Ὁ Γιαννάκης σας, τὸν ὁποῖον ἀγαπᾶτε τόσο, δὲν εἶνε διόλου καλλίτερος ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

ΑΝΩΝΥΜΟΣ

— Ἀφ' οὗ βάζω πρῶτα-πρῶτα τὸ ὄνομά μου, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Ἀνδρέας,

Μετὰ τὴν σκέψιν αὐτὴν, ἐδίπλωσε τὸ φύλλον εἰς τέσσαρα,

Τὴν ἄλλην ἡμέραν ὁ Διδάσκαλος εἰσῆλθεν εἰς τὴν τάξιν κρατῶν ἀνοικτὴν τὴν ἐπιστολήν,

— Εἶνε ἀλήθεια!
Ὁ Γιαννάκης ἐχαμήλωσε τὴν κεφαλὴν καὶ ἀπήντησε:

— Μάλιστα, εἶνε ἀλήθεια.
— Πῶς; εἶνε ἀλήθεια; Περὶ ἑργον πρᾶγμα! Ἐγὼ δὲν το ἐπίστευσα,

Ἄλλ' ἀφ' οὗ εἶνε ἔτσι — προσέθεσε, — πρέπει νὰ ἐπανορθώσω τὴν ἀδικίαν.

Καὶ σημειώσας λέξεις τινὰς εἰς τὸν Ἐλεγχὸν τοῦ Γιαννάκη,

Ὁ Γιαννάκης ἔκλαιε καὶ κλαίων ὀλονέν, ἐστρηφογούριζεν εἰς τὰς χεῖρας του τὴν ῥοδόχρουν ἐπιστολήν.

Ὅταν ἐτελείωσε τὸ μάθημα καὶ ἐξῆλθεν ὁ Διδάσκαλος,

— Αὐτὸ που ἔκαμες ἦτο ἀνανδρὸν! Ὁ Ἀνδρέας ἠτοιμάσθη νὰ το ἀρνηθῇ,

— Ναι, ἐσὺ το ἔκαμες! Δυστυχῶς δὲν ἐλάβες ὅλα τὰ προφυλακτικὰ μέτρα.

Τῷ ἔστρεψε τὰ νῦτα. Οἱ συμμαθηταὶ του τὸν ἐμιμήθησαν καὶ ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης κανεῖς πλέον δὲν ἔπαιξε μετὰ τὸν Ἀνδρέαν.

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΗΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Ὅ, τι πρᾶγμα θέλεις νὰ γράψῃς, παιδί μου, ἔλεγεν εἰς τὸν Ὀλυμπιονικῆν ἡ μαμὰ του,

— Καλὰ, μαμὰ.
Τὴν ἄλλην ἡμέραν ἔφεραν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ὀλυμπιονίκου κοτόπουλα ζωντανὰ διὰ νὰ τὰ γοράσουν.

— Ἀρὰ γὰρ εἶνε φρέσκα;
Ἐτάλη ὑπὸ τοῦ Λέοντος τῆς Ἀφρικῆς

Ἡ Τσοκνίδα ἐφιλονικούσε μετὰ μίαν φίλην τῆς περὶ τοῦ ποῖα ἡμέρα τοῦ ἔτους εἶνε ἡ καλλιτέρα.

— Καμμένη καὶ σὺ! ἀνακρίζει ἐξαίφνης ἡ Τσοκνίδα γελῶσα.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Σὰς ὑπενομιζώ, μικροὶ μου φίλοι, ὅτι μέχρι τῆς 10 Σεπτεμβρίου δέχομαι ἄετρήστως διὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ πατέρα

Νὰ καὶ ὁ Παρῆλληγιος Ζεὺς, ποῦ εἶχε τόσον καιρὸν νὰ μου γράψῃ!

Ποῖος εἶνε αὐτὸς ὁ Ἀνώνημος, ποῦ μου στέλλει ἕνα πῆθος Παιδικῶν Πνευμάτων;

Μεσολλογγιτάκι θὰ σε λέγω, μικρὲ μου φίλε, διότι αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον μου ἤρρεσε καλλίτερα.

Δύο χρόνια εἶχες νὰ μου γράψῃς, Ἐκκεῖ δὲ ἄπολλοι! Ἐγὼ ὅμως δὲν σε εἶχα λησμονήσῃ

Διὰ νὰ εἶπω ὀλόκληρον τὸ ὄνομά σου εἶνε τὸ Ταπεινὸν Ἴον, Κεφαλληνιακὴ Ἀδρα, ὡς ἐπιθυμοῦμαι,

Ἡ Μάρθα, ἀγαπητὴ Ἀγεμόνη, ἤθελε πολὺ νὰ δοκιμάσῃ τὸ γλυκύματό σου καὶ νὰ σου εἴπῃ τὴν γνώμην τῆς.

Παλὺ ἐχάρη καὶ ὁ Φοῖβος Ἀπόλλων διὰ τὴν μεταμέλειαν τῆς Ἰουλίας καὶ ὑπόσχεται νὰ μὴ τὴν ὀνομάσῃ πλέον οὔτε Ζουλήν, οὔτε Ζουρλήν.

Δύο γραμματάκια μαζὶ-μαζὶ μοῦ στέλλει ὁ Παχὺς Τσίρος μ' ἕνα σωρὸν νῆα.

Τσοκνίδα, ἔ, Τσοκνίδα! Δὲν μου ἔγραψες ὅτι δὲν φοβείσαι νὰ σε ἐγγίσῃ κανεῖς;

Τὸ Ταπεινὸν Ἴον κατενοουσιάζον μετὰ τὰς περὶ Ζωοφίλων καὶ φυτοφάγων ἐπιστολάς, συμφωνεῖ μετὰ τὸν κ. Φαίδωνα καὶ μολοῦντι ἀγαπᾶ τὰ ζῶα πολὺ,

Κ' ἐγὼ, Ἀρχιναύαρχε Θεμιστοκλεῆ, ἐλπίζω ὅτι ἀκόμη ὠραιότερα θὰ εἶνε ἡ Γ' Κυριακὴ καὶ ἀκόμη ὠραιότερα ἡ Δ' καὶ καθεστῆς.

Πολὺν καιρὸν εἶχα νὰ λάβω ἐκτενὴ ἐπιστολήν σου, Ἀετὲ ἐν Ὁρέων, σὲ βεβαίω δὲ ὅτι ἡ τελευταία σου με κατέθελεν.

Νάλλῃξ γρηγόρα ψευδώνυμον, καθὼς σου εἶπα. Ὁ Ὀλυμπιονικῆς δὲν εἶνε αὐτὸς ποῦ λέγεις, οὔτε ὁ Λιονισμένος Τυμψηστός.

Ἡ Τσοκνίδα ἐφιλονικούσε μετὰ μίαν φίλην τῆς περὶ τοῦ ποῖα ἡμέρα τοῦ ἔτους εἶνε ἡ καλλιτέρα.

Ἄδικως παραπονεῖσαι, Ἀνθηρὰ Ἀνοίξις, διότι εἰς τὰς ἐπιστολάς ἀπάντῃς μετὰ τὴν σειράν των.

